

шаватъ цѣлата околностъ отъ тъмни зори до за-
никъ слънце, когато отново всичко потъва въ гроб-
на тишина.

Бѣлата мечка и полярната лесица, които тукъ
промѣнятъ своитѣ сури зимни кожухчета съ свѣт-
ло-бледни, северниятъ елень, най-полезно отъ всич-
ки тукашни животни, и една порода мънички миш-
ки — ето едничкитѣ сухопѣтни млѣкопитаещи на
острова. Но затова пѣкъ заливитѣ гѣмжатъ отъ ки-
тове и делфини, а край брѣговетѣ се трупатъ и бо-
ричкатъ множество тюлени и моржове. Тия послед-
нитѣ, които често стигатъ до 6 метра и повече, се
срѣщатъ на голѣми стада по брѣговетѣ на зали-
витѣ и по плаващитѣ ледени острови, кждето ле-
жатъ неподвижно или пѣкъ се обръщатъ отъ една
страна на друга и отъ време на време надаватъ
своя лай.

Но това е само лѣте. Зиме всичко е пусто и
мъртво. Мечкитѣ спятъ въ своитѣ спокойни леги-
вища, пернатитѣ си отлитатъ на югъ, и само си-
нѣото рибарче, бѣлата яребица и еленьтъ не напу-
щатъ своето отечество, а скитатъ самотни по снѣж-
нитѣ поля да дирятъ своята оскждна храна.

*

Това изобилие на животни кара човѣка да
отива лѣте въ тая негостоприемна страна. Но цѣли
дружини ловци отъ разни народи (англичани, нѣм-
ци, холандци, испанци и руси) рано сж изтрѣбили
безбройното множество китове, делфини и тюлени,
и е останалъ само моржътъ или „корместата мор-
ска свиня“, както я наричатъ тѣ. Поради кжсото
време, презъ което може да се убива това живот-
но, мнозина ловци били принудени да основаватъ
на заледения Шпицбергенъ малки колонии. Пред-